

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 14.

Sette

Session.

10de Møde.

Løvedagen d. 14de Oktober.

(forts.)

Premierministeren (fortsat): Her er slet ikke Spørgsmål om, hvorvidt et Ministerium er Rigsdagen behageligt eller ikke, men om der har været en nødvendig Grund til de fete Udbetalinger; og paa den anden Side kan jeg vel tænke mig, at naar man kommer til den specielle Prøvelse af Udgiftposterne, saa vil man gjøre nogen Banskethed ved at indrømme Nødvendigheden af den stedfundne Udbetaling, naar Overskridelsen har fundet Sted af en Minister, mod hvem man ikke er vel stemt; men at man ligesaa af Princip vil gjøre Forskel paa, om det er et yndet Ministerium eller ikke, og derefter bedømme Udgifstens Nødvendighed eller Ikenødvendighed, det er Noget, der forekommer mig at være utroligt. Det er slet ikke for Regeringens Skyld, at jeg ønsker, at man har unbladt at udtale sig saaledes, som skeet er, men det er for Rigsdagens egen Skyld (Aa! Bravo!).

Jeg skal nu tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger ved de Uttringer, at Ministeriet handlede urigtigt i at blive stødende, naaget et Mistillidsvotum var vedtaget imod det. Jeg skal først bemærke, at det er en af de groveste Usandheder, som har været udbredt i Bladene, at Ministrene skulde have tilsvunget sig deres Sæde. Det er Noget, som er en Umulighed; vilde man her påståa, at Kongen er usri, saa påståaer man ikke blot en Usandhed, men en Usandhed, som ligger klart for Alles Dine. Hs. Maj. Kongen sætter sig idelig i Forhold til sine forskjellige Undersaatter og kan ikke tvinges af Ministeriet; Hs. Maj. er overhovedet

meget lidet omgivet af sit Ministerium. Det er ogsaa bekendt, at Ministrene ved en vis Leilighed udbade sig deres Afsted, men at Kongen ikke vilde give dem den. Det Gneske, som bestemte dem til at vedblive, kan jeg forstikke for Ministeriets Vedkommende taalmodelighed, var paa ingen Maade, at de havde deres Tabouretter, som man kalder det, saa klare, at de ikke vilde opgive dem; det var langtfra Grunden, og hvad mig selv personlig angaaer — og under saadanne Forhold kan man jo bedst tale om sig selv — kan jeg forstikke, at jeg paa ingen Maade ønskede at blive i Regeringen. Jeg ønskede ikke at komme derind, jeg havde min Tid fri til at anstille Underfølgere og levere Arbejder, som i og for sig, affeet fra hvad der var Pligt, interesserede mig mere end den Virksomhed, jeg kunde vente mig som Minister for nærværende Tid. Men da Kongen kaldte mig, ansaae jeg det for min Pligt at forsøge paa, hvorvidt jeg kunde virke Noget til Fædrelandets Vel, og det var ikke blot af Hensyn til almindelige borgerlige Pligter, men tillige fordi jeg oppebærer den samme Sum i Pension, som jeg vilde erholde i Gage, og det vilde være høist uærdigt, om jeg, naar man meente at kunne bruge mine Kræfter, vilde trække mig tilbage. Efterat jeg igjen er indtraadt i Ministeriet, har det ogsaa ideligt været mit Ønske at fratræde, men det er blot Tanken om Pligt, der har gjort, at jeg ikke har villet trække mig tilbage, saalænge Kongen ønsker, at jeg skal blive, og saalænge han troer, at min Fratrædelse — saa uvigtig den endog fra andre Sider kunde være — for Diebliffet kunde virke yderligere lammende og forstyrrende paa vore Forhold. Jeg troer heller ikke, at den ubestregede Fordring, at Kongen skal afskedige sit Ministerium, naar der af Rigsdagen